

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 3

อาหารเข้าถูกจัดเตรียมง่าย ๆ ด้วยเสปียงที่นำไปสโรตมาด้วยขนมปังปังทาเนย ไข่กวน หมูแฮมและไส้กรอกทอด จูฑาอร วุ่นวายอยู่ในครัวเมื่อจาริตเดินเข้ามา ใบหน้าของเธอเรือแดง ท่าที่ขัดเขินขึ้นในทันที

“อรุณสวัสดิ์ครับ คนขยันตื่นแต่เช้า อาหารกลิ่นหอมน่าทานจริงๆ”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ เช้านี้อรเดินจงกรมรออยู่ ไม่มีใครตื่นเลยสักคน”

“เมื่อคืนหลับสบายเกินไปหน่อย”

“ออร์กี้หลับสบายค่ะ...” เธอหยุดพูดเหมือนนึกได้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นท่าที่ยังขัดเขิน “เอ่อ... คือว่าที่นี่อากาศดีมาก ๆ แล้วก็เสียงแมลงป่าขับกล่อม นอนฟังเพลินเลย”

เขาเดินเข้ามาช่วยเธอจัดอาหาร ช่วยหยิบถ้วยชามจาน ช้อนส้อม และมีด ความใกล้ชิดทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น แต่เหลือบมองครั้งใดก็เห็นสีหน้าอีกฝ่ายเคร่งขรึมหม่นหมอง ปรกาศตาเธออ่อนโยนด้วยความรู้สึกเห็นใจ ชวนพูดคุยเอาใจ

“มาคราวหน้าถ้ามาอีกหลายคน และพามาด้วยก็น่าจะดีนะคะ เมื่อวานนี้เห็นมีของสดขาย เห็ดสด ๆ ผักและผลไม้ น่าซื้อจัง แต่ว่าออร์ไม่ค่อยจะมีฝีมือทำไหราก็เลยไม่กล้าซื้อค่ะ”

“ได้สิครับ ถ้าจะมาหลายคนผมจะหาที่นอนมาเพิ่ม”

“พวกเรานอนเต็นท์กันได้ค่ะ อาจจะไปกางนอนที่ระเบียงหรือที่สนามข้างนอกก็ได้ เคยชินกันแล้ว ไปปฏิบัติธรรมตามวัดบ้านนอกต้องนอนกันแบบนั้นค่ะ”

“น่าสนุกนะครับ วันหลังขอไปด้วยคน”

“เสียใหญ่จะทนไหวรึอ.....”

“คุณอรทำได้ ผมก็ต้องทำได้สิ”

“ถ้าชวนเมื่อไรห้ามหนีนะคะ”

“ก็ลองชวนดูสิครับ”

“อรจะรอวันนั้น” เธอพูดยิ้ม ๆ

ท่าที่ถ้อยที่ถ้อยอาศัย พูดคุยกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนมของหนุ่มสาว ทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสองต้องมองหน้าพยักยิ้มให้แกกัน จาริต ตระหนักรู้ดีว่า ความลึ้มตัวเผลอของเขาทำให้หญิงสาวเข้าใจผิด และเขาก็ยินดีที่จะรับผิดชอบความรู้สึกของเธอ ในเมื่อเธอเป็นสุภาพสตรีที่งดงามเพียบพร้อม ส่วนเขานั้นเปรียบเหมือนคนหลงทางที่เคื่องคว้างเจ็บป่วย เขาหวังว่า ความบริสุทธิ์ดีงามของเธอจะช่วยรักษาเยียวยาเติมเต็มส่วนที่ชำรุดเสียหาย และนำเขาหลุดพ้นจากความหลังที่ยังคงตามหลอกหลอนอยู่ในจิตสำนึกทุกวี่วัน

เมื่อลับหลังชายหนุ่ม คุณหญิงกระซิบถามลูกสาวว่า

“คุณจาริตดูอารมณ์ดีจัง หนูคุยกันไปถึงไหนแล้วหรือลูก”

คุณอรุณีคึกคักผสมผสาน “นั่นซิคะ เมื่อคืนนี้เห็นออกไปนั่งชมเดือนคุยกันจนตึกตื่น บรรยากาศเป็นใจ เสียใหญ่ก็เงิบเหงามานานสองปีแล้วยังไม่มีใคร คงจะคลายเหงาได้ละคราวนี้”

หญิงสาวยิ้มเขิน ๆ บอกมารดายิ้ม ๆ

“แล้วค่อยคุยเรื่องนี้ทีหลังเถอะนะคะ คุณแม่”

“หน้าเป็นกำลังใจให้นะคะ เมื่อก่อนนี้เสียดู เอาแต่ใจตัวเอง แต่นับจากเกิดเรื่องก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน หนูอรเพียบพร้อมทุกด้าน เสียคงตัดสินใจไม่ยากละคะ”

สีหน้าหญิงสาวอมชมพูเรือเรือ สองวันนี้ดูเหมือนเส้นที่กีดกันระหว่างเธอและชายหนุ่มได้หลุดเลื่อนหายไป เธอจดจำได้ถึงสายตาที่จับจ้องมองมาอย่างมีความหมายครั้งแล้วครั้งเล่า และยังมีสัมผัสทางกายสองครั้งนั้น ที่แม้จะรุนแรงแต่ก็มันคงอบอุ่น เธอหลบตามองพื้นด้วยรอยยิ้มอ้อมเอม

เพราะสภาพสตรีสูงวัยมีงานสังคมรออยู่ จึงตกลงกันแต่แรกที่จะพักค้างกันเพียงคืนเดียว หลังอาหารเช้า สาวน้อยสาวใหญ่ต่างเก็บข้าวของเตรียมเดินทางกลับ มีก็แต่เจ้าของบ้านที่ตั้งใจจะอยู่จนช่างมาซ่อมรถ และยังคงจัดการกับข้าวของส่วนตัวของ “เจ้าของเดิม” ที่ยังเหลือทิ้งค้างคาให้เห็นเป็นที่สะกิดเตือนให้รู้สึกแปลบปลาบ

ชายหนุ่มช่วยถือกระเป๋าและข้าวของมาใส่รถ จูทอาอถือของเล็กๆ น้อยๆ เดินตาม ท่าที่ผูกพันอาลัยอาวรณ์ของหญิงสาวซึ่งเขาารู้สึกได้แม้เธอพยายามปิดบังไว้ ทำให้เขารู้สึกดี

“เสียใหญ่น่าจะกลับด้วยกันนะคะ” พอคณอรุณีพูดดังนั้น เธอก็สั่นสนุนด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ

“นั่นซิคะ มาด้วยกันแล้วไม่กลับด้วยกันทำให้รู้สึกเหงาๆ อย่างไรชอบกล”

เธอรู้สึกอบอุ่นกับสายตาที่มองตอบ ชายหนุ่มพูดว่า

“ถึงกรุงเทพแล้วว่างเมื่อไรก็พบกันได้เสมอ ผมจะเก็บข้าวของในห้องให้เรียบร้อย ถ้าช่างมาซ่อมแล้วรถใช้การได้ก็จะขับกลับไปต่อทะเบียนและนำเข้าอุใหญ่ซ่อมให้ดี เผื่อว่าคุณอรุณีจะขาย จะได้ได้ราคา”

เสียงขรั่มๆ หยอหดท้ายคล้ายจะหยอกเย้าคุณอรุณี

คุณอรุณีรู้สึกถึงความห่างเหินที่ฝักฝัก แต่ก็ยังลอยหน้าตอบโต้ชดช้อยประจบประแจง

“แหม ชายหรือไม่ชายก็คงไม่ได้ทำให้เสียใหญ่รู้สึกอะไรระมังคะ เงินแค่ล้านสองล้าน เห็นใครขอก็ควักแจกง่ายๆ บ่อยๆ ไป”

“โยนมาทางนี้บ้างก็ได้ นะคะ... ไปทำบุญกันให้เป็นเรื่องเป็นราว” คุณหญิงชักชวน “นี่ก็จะจัดบรรพชาหมู่ที่วัดอภัยฯ กำลังรวบรวมเจ้าภาพอยู่พอดีเลย อรก็ช่วยงานตัวเป็นเกลียว”

ชายหนุ่มหันกลับมามองหญิงสาวผู้ยืนยิ้มพริ้มเพราะอยู่ใกล้ๆ

“ได้สิครับ ขอให้คุณอรุณบอมากี่แล้วกัน”

“อนุโมทนาสาธุค่ะ พบกันครั้งหน้าอรขอโอกาสแจกรายละเอียดเรื่องนี้ นะคะ”

“พຽงนี้ก็ได้ครับ ผมจะโทรศัพท์ไปหา”

“อรจะรอค่ะ” เธอพูดยิ้มๆ อย่างคาดหวัง ปรกกายตาวาววามทว่าเธอต้องรอเก้อ.....

อีกหนึ่งคืนที่เปลี่ยวเหงาตามลำพังในบ้านพักบนเขา ยืนซึมเศร้าหดหู่อยู่ที่ริมระเบียงที่ “เธอผู้นั้น” เคยเรียกเขาร่วมนอนชมเดือนนับดาวเมื่อครั้งความรักยังหวานชื่น เช้าวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มยังยืนเหม่อมองทางเดินรกร้างที่ทอดสู่ธารน้ำที่ร่างเล็กๆ เคยเดินเล่นอย่างเบิกบานยามแดดอ่อนหวานถึงภาพของหญิงสาวที่หัวเราะโบกมือให้แต่ไกล

ที่สุดเขาก็รวบรวมข้าวของของเธอ เสื้อผ้าสองสามชิ้นในตู้ผ้าเช็ดตัว เครื่องใช้ของผู้หญิง ทั้งดัดแปลงและแปร่งสำหรับแปร่งผมที่เขาบรรจงแปร่งให้เธอ ขณะนอนป่วย พลางกล่าวถ้อยคำเยาะหยันแม้เธอกำลังร้องไห้... ก่อนที่เธอที่กำลังตกเลือดเพราะแท้งลูกไว้ให้คนอื่นดูแล “ฉันจะกลับมารับเธอ” เขากระซิบบอกเธอเช่นนั้น ด้วยจิตใจของมารร้ายที่กำลังคลั่งแค้น คิดแต่จะกลับไปจัดการเจ้าตัวการให้เจ็บปวด..!

แปร่งนั้นยังมีเส้นผมของเธอติดอยู่ ไม่มีใครกล้าแตะต้องสิ่งของใดหากเจ้านายใหญ่ไม่ได้สั่ง

เขาเก็บสิ่งของใส่กระเป๋าเดินทางใบเล็กของเธอ นำมาใส่รถยนต์ที่ลูกน้องสีหน้ากร้านเกรียมในเมืองรับช่างมาซ่อมให้จนใช้งานได้แล้ว.... มองตัวบ้านนั่งอยู่ชั่วขณะเหมือนจะบอกกล่าวล้าลา

ในระหว่างทางที่ขับรถจากมา รถของเขาสิ้นหินที่หล่นลงมาแล้วเสียหลัก เฉี่ยวเข้ากับต้นไม้แล้วพุ่งลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง.....

ชายหนุ่มรู้สึกตัวเป็นระยะขณะที่ได้รับการช่วยเหลือ รู้สึกตัวครั้งแรกก็ได้ลิ้มรสของความเจ็บปวดรวดร้าวที่เข้าโจมตีจนแทบจะขาดใจ หากช่วงใดหมดความรู้สึกทางกาย ความทุกข์ทรมานใจก็เข้าครอบงำอยู่ในห้วงของจิตใต้สำนึก ทั้งหดหู่ สิ้นหวังและหวาดกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ชายหนุ่มหมดสติไปสองวัน ก่อนที่จะรู้สึกตัว เขาฝันว่าตกอยู่ในท่ามกลางเพลิงไฟที่ลุกโหมจนร้อนระอุ ทุกข์ทรมานราวถูกเผาผลาญทั้งกายและใจ วิงววนทวนทวนหาทางหนีหนี “...คุณริตคะ...คุณริต...” คล้ายจะแว่วเสียงเรียกที่คุ้นเคยแผ่วเบาอ่อนหวานที่ข้างหู ชายหนุ่มขยับเปลือกตา รู้สึกตัวขึ้นในท่ามกลางแพทย์และพยาบาล

“คนไข้รู้สึกตัวแล้ว!”

และหลายครั้งที่เขา รู้สึกทุกข์ทรมานอยู่ในความฝัน เสียงเรียกที่อ่อนหวาน “...คุณริตคะ...คุณริต...” ก็มักจะปลุกให้เขาตื่นขึ้น

จุฑาทอร พาใบหน้านามที่หยาดอยู่ด้วยความวิตกกังวลเข้ามาหาเป็นคนแรก เธอยิ้มอย่างโล่งใจ กุมมือเขาไว้ด้วยความสงสาร

“คุณจาริตเป็นอย่างไรบ้างคะ เจ็บมากไหมคะ” ขณะที่เขาได้แต่มองเธอด้วยดวงตาที่เปิดไม่เต็มที่ เธอก็พูดต่อ “ทุกคนตกใจมาก... เป็นห่วงกันมากคะ... อรเดินทางมาทันทีที่ทราบข่าว ตำรวจติดตามไป ตามเบอร์โทรศัพท์ในมือถือของคุณ คุณหน้าอรุณก็ทราบแล้วคะ แต่ว่ายังติดธุระมาไม่ได้...”

ชายหนุ่มขยับตัวอย่างยากเย็น รู้สึกถึงความเจ็บปวดแต่ก็ไม่สาหัสเช่นเมื่อแรก การรักษาพยาบาลช่วยเยียวยาร่างกายให้ค่อยดีขึ้น ยาแก้ปวดถูกส่งเข้าร่างกายทางสายน้ำเกลือเป็นระยะ มากพอที่จะช่วยให้พ้นจากความทรมานของร่างกาย แต่ไม่สามารถระงับความทุกข์ทรมานในจิตใจได้สำนึกที่เกิดขึ้นในยามหลับไหล

“ผมโอเคแล้ว... หมอบอกว่าไม่เป็นอะไรมาก...”

“แต่ซีโครงหัก กระดูกขาร้าว แล้วก็แผลพุงซ้ำ รักษาตัวดีๆ อีกไม่นานก็หาย” เธอรู้อาการดีเพราะสอบถามนายแพทย์อยู่ทุกวัน

“วันนี้คุณหมออนุญาตให้ย้ายคุณจาริตออกจากห้องนี้ไปพักห้องพิเศษได้ อรก็เลยแจ้งขอย้ายแล้วคะ ไปอยู่ห้องเดี่ยว อรจะได้มาคอยดูแลได้ทั้งวัน... ถ้า...เอ้อ.. ถ้าคุณจาริตไม่ว่าอะไร”

เธอโล่งใจที่เขาตอบว่า “ไม่ว่าหรอกครับ ผมไม่มีใคร.. ตัวคนเดียวจริงๆ...” น้ำเสียงช่วงท้ายสลดยิ่ง

“พักอีกสักระยะ พอดีขึ้นค่อยกลับไปรักษาตัวต่อที่กรุงเทพฯคะ”

“ตอนนี้คุณอรพักที่ไหน”

น้ำเสียงเธอสดใส “พักโรงแรมใกล้ๆ นี้เองคะ เขาก็เดินมาพอค่ำๆ ก็เดินกลับไป สะดวกสบายดีคะ แต่ถ้าคุณจาริตไม่รังเกียจ อรนอนนอนเผาก็ได้นะคะ ถนัดนั่งเรื่องนอนเผ่าใช้ อรนอนเผ่าคุณพ่อที่โรงพยาบาลบ่อยคะ”

“ผมจะรังเกียจได้ยังไง... คุณอรช่างดีเหลือเกิน.....”

นับจากนั้น ลืมตาครั้งใดชายหนุ่มก็เห็นร่างโปร่งบาง ในเครื่องแต่งกายรูปแบบสุขภาพสีอ่อนป้วนเปื้อนอยู่ใกล้ๆ เพียงเขาขยับกายเธอก็ลุกมาหาในทันที ถามเอาใจว่าเขาต้องการสิ่งใด เธอป้อนยาป้อนอาหาร ทั้งยังคอยประคับประคองให้ลูกนั่งนอนด้วยความใส่ใจ

เธอเป็นคนพาเขาเดินทางจากโรงพยาบาลท้องถิ่นเข้ากรุงเทพฯเพื่อมารักษาตัวต่อ ณ โรงพยาบาลใหญ่ทันสมัย ที่นี้จึงมีบุคคลจากหลากหลายวงการ ต่างๆ สถานะทยอยกันมาเยี่ยม ห้องพักรักษาใหญ่ปรากฏกระเช้าของเยี่ยมวางเรียงราย จนกระทั่งหนุ่มใหญ่ต้องแจกจ่ายให้กับนางพยาบาลไปหลายครั้ง

วันหนึ่งหญิงสาวบอกเขาว่า

“คุณจาริตคะ วันนี้พอดีคุณแม่มีธุระที่วัดอภัยฯ ก็เลยจะนิมนต์หลวงปู่บุญ มารดน้ำมนต์ให้คุณจาริตคะ จะได้หมดเคราะห์และแข็งแรงเร็วๆ”

เขากลายเป็นคนว่างายของเธอ

“ยังไงก็ได้ครับ แล้วแต่คุณอร.....”

หลวงปู่บุญ เป็นเจ้าอาวาสวัดอภัยอารามซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันดีกับครอบครัวของหญิงสาวมานานหลายปี คุณหญิงพิจิตราเป็นกำลังสำคัญในการจัดงานบุญต่างๆ และมีส่วนทำให้เกิดความเจริญขึ้นในวัดอย่างมากมาย พระภิกษุอาวุโสผู้มีสมณะศักดิ์สูงจึงเมตตารับคำนิมนต์ ตามคุณหญิงมายัง

ห้องพักของคนไข้ผู้ซึ่งยังต้องอาศัยเตียงอ่อนและผ้าพันแผล ใบหน้าแม่ ลดอาการบวมซ้ำลงมากแล้ว แต่ก็ยังมีร่องรอยของบาดแผลจากอุบัติเหตุ อากาศทางร่างกายที่ดีขึ้น ทำให้ชายหนุ่มสามารถเคลื่อนไหวด้วยรถเข็น แทนการนั่งนอนอยู่แต่บนเตียง เขานั่งอย่างเรียบร้อยตรงข้ามพระภิกษุ ชรา

“เจริญพร” ท่านกล่าวเมื่อเขายกมือไหว้อย่างนอบน้อม มอง ชายหนุ่มอย่างพิเนิจพิจารณา ด้วยความเมตตา “เป็นอย่างไร สบายขึ้น มากแล้วใช่ไหม ได้ยินคุณหญิงพูดถึงตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุใหม่ๆ แล้ว”

“กราบนมัสการพระคุณเจ้า กระผมสบายขึ้นมากแล้วขอรับ”

คุณหญิงพูดว่า “เรื่องไม่น่าเกิดขึ้นเลยเจ้าคะ หลวงลุง เดินทาง ไปด้วยกันดี ๆ ขากลับเสียใหญ่ไม่ยอมกลับด้วยกัน ขับรถตามมาทีหลัง พวกเราก็สังหรณ์ใจกันอยู่ แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นจริงๆ”

“เป็นเรื่องของกรรม ทุกอย่างมีวาระ ถึงเวลาก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ ผ่อนหนักเป็นเบาได้ โยมโชคดีแล้วที่ไม่เป็นอะไรมาก มีโอกาสก็ทำ ความดีให้มากไว้ จะช่วยได้มาก”

จาริตได้แต่พนมมือหนึ่งฝั่ง ความทุกข์ใจที่ครอบคลุมนานแล้ว ยังต้องมาทุกข์กายในครั้งนี้ ยิ่งตอกย้ำเคียดแค้นทำให้เขาแปรเปลี่ยน เป็นคนเงิบขมที่ยอมรับโชคชะตา ไม่ใช่ผู้ชายเจ้าอารมณ์ หลงอำนาจ ที่ไม่ว่าจะรู้สึกอย่างไรก็โผล่ออกมาไม่เกรงใจใครอีกต่อไป

“คุณจาริตเริ่มมาสวดมนต์และทำสมาธิแล้วเจ้าคะ หลวงปู่ อรสอน ให้เอง อีกหน่อยพอเดินคล่องก็จะสอนให้เดินจงกรมเจ้าคะ” จุฑาทอ ยิ้ม ผ่องใสพนมมือพูด

“ดีแล้ว... การปฏิบัติเป็นสิ่งที่ดี ทำไปเถอะ ปิดทางนรกได้”

“เสียใหญ่จะร่วมเป็นเจ้าของงานอุปสมบทหมู่ครั้งนี้ด้วยเจ้าคะ เดิมทีคิดว่าจะจัดเพียงสามสิบบรูป จึงได้ถึงหนึ่งร้อยรูปเจ้าคะ”

“สาธุๆ บุญใหญ่หนะนี้ อนุโมทนาด้วย มีโอกาสก็ทำไว้เถอะ บุญไม่หายไปไหน อยู่กับใจของเรานั้นเอง”

ชายคนขับรถของคุณหญิงยกขันโลหะและขวดน้ำมนต์ที่นำมาจาก วัดเดินมาคุกเข่าวางลงตรงหน้าพระภิกษุสูงวัย... ท่านเทน้ำลงในขัน สวดเจริญพุทธมนต์อยู่นาน ลูกศิษย์ชายหญิงต่างก็นั่งประนมมืออย่าง ตั้งใจ ในที่สุดท่านก็ใช้กำหัตถ์คาจุ่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ประพรมพร้อมให้พรโดย ถ้วนทั่วทุกคน

ก่อนจะกลับ ท่านพูดด้วยเมตตาว่า

“ความทุกข์ของโยมจาริต ไม่มีใครจะช่วยให้หลุดพ้นได้ดีเท่าตัว โยมเอง... นอกจากตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำบุญทำกุศลแล้ว โยมต้องให้อภัย ด้วย”

“อย่างไรหรือครับหลวงปู่” เขาถามอย่างไม่เข้าใจ ท่านตอบยิ้มๆ

“โยมต้องให้อภัยให้ผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นใคร มิตรหรือศัตรู ต้องละคลาย โทสะ เมตตาศัตรูให้ได้ แล้วจิตใจของโยมจะสงบสุข”

ภาพของใครหลายคนปรากฏขึ้นในสำนึก คนที่เขาโกรธและเกลียด ไม่คลาย ซึ่งบางคนก็เสียชีวิตไปแล้ว แต่ความโกรธเกลียดยังไม่จางหายไปจากใจ

เขาจะต้องอภัยให้คนพวกนั้นด้วยหรือ

เขานึกถึงภุติท เจ้าหนุ่มโอหังอดีตลูกจ้างที่เขาไว้วางใจ ภุติท ปิดบังเขาเรื่องซักรักของทัตทยา และยังแต่งงานกับน้องสาวของเจ้าหมอนั้น หลังจากที่หันหลังให้เขาอย่างไม่มีเยื่อใย... แต่ถึงอย่างไรเขาก็ชิงชังภุติท ไม่ได้นาน หลังจากเวลาผ่านไป จาริตได้แต่นึกถึงการทำงานอย่าง รอบคอบ ชัดเจน มีประสิทธิภาพ และสัจย์ชื่อของชายหนุ่มผู้นั้น แต่ก็ หยิ่งเกินกว่าจะเรียกให้ฝ่ายนั้นกลับมา รู้ดีว่าแม้เขาขออภัย ภุติทจะไม่ ยินยอมกลับมาทำงานให้เขาอีกอย่างแน่นอน

ในวันรุ่งขึ้น ศัตรูอีกคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นมาลงใจ

ยุพยง....!